

[Ole Espersen]

ringen finder det af de grunde, som både finansministeren, statsministeren og jeg har nævnt, nødvendigt med en finanspolitisk stramning på 13 mia kr., og vi har fundet, at det var rigtigst at skabe denne stramning ved besparelser i den offentlige sektor på ca. 8 mia kr. Det har vi fundet var nødvendigt. For at få det gennemført har vi lavet det forlig, vi har lavet. Vi har ikke haft nogen som helst mulighed for at få støtte fra VS til dette forslag.

Nu siger VS' ordfører, at han ikke forstår, at vi ikke har villet forsvare den offentlige sektor. Først må jeg sige, at den offentlige sektor, vi har, er i høj grad værd at forsvare. Den har været udsat for en ganske voldsom stigning de sidste år. Vi har en fornem offentlig sektor, der er et led i vores fordelingspolitik her i landet. Vi ønsker at bevare en velfungerende offentlig sektor. Det gør man ikke ved i en situation som denne at lade den stige 6-8 pct. hvert år i reale værdier. Det gør man ved at foretage en opbremsning, når det er nødvendigt. Det er vores udtryk for et forsvar for den offentlige sektor. At lade stå til er ikke et ærligt forsvar af denne sektor.

(Kort bemærkning).

Wilhelm (VS):

Det er måske ikke nogen særlig fin facon at vente, til det foregår på de korte bemærkninger, men det var da altid noget, at man endelig tog ordet.

Hr. Ole Espersen sagde ikke andet, hverken ved første runde eller nu, end at alternativerne var illusioner. Jo, han kom i første runde med én konkret ting, og det var, at kravet om importafgifter eller importtold var en krigserklæring. Der er vi enige med socialdemokratiet. Hr. Ole Espersen ved, at VS aldrig har støttet hverken DKPs eller SFs mærkelige krav på det område. Men det var det eneste konkrete eksempel, han anførte.

Nu siger han, at der ikke har været støtte til finanspolitiske stramninger. Nej, der har ikke været til dem, I kom med. Der var til nogle af dem, som I løb fra. Er det ikke finanspolitiske stramninger at gribe ind over for rentefradraget med et merprovenu på 4 mia kr., som der lå i renteaftalen efter den overgangsperiode, der var? Alle ved, at vi var villige til at gå længere ad den vej. Er det

ikke finanspolitiske stramninger at tage 3.000 kroners fradraget, som vi direkte har nævnt for regeringen, og som man ved der er flertal for her i salen, hvis socialdemokratiet står ved det, de sagde i deres skatteoplæg fra maj 1978? Det er over 1 mia kr. Er det ikke finanspolitiske stramninger at fastholde den ejendomsbeskatning på godt 2 mia kr. under en eller anden form, som regeringen havde i sit første udspil, under en dårlig form ganske vist? Der var tilsagn om at gøre det under en eller anden form. Det er ikke småpenge, vi taler om her, det er væsentlige finanspolitiske stramninger. Men ikke på den asociale og perspektivløse måde, som f. eks. energifgifterne er udtryk for.

Der var også tilsagn om en ganske anderledes konstruktiv energipolitik, som er gennemregnet i fagbevægelsen, i dele af fagbevægelsen i hvert fald, som regeringen har kigget på, som Arbejderbevægelsens Erhvervsråd har kigget på, som ikke er nogen illusion, men som er fordelingspolitisk, socialt, beskæftigelsesmæssigt, valutamæssigt langt mere perspektivrig end det, man kommer med her. Der er ikke tale om, at det ene er mindre vidtgående end det andet. De kan ikke sammenlignes. Der er andre perspektiver i det, men det er noget nyt, det er en ny bedømmelse af energipolitikken, af ejendomsbeskatningen, af rentefradragsindgreb, af 3.000 kr.s fradrag, af kapitalgevinster osv. osv. Hvis det pludselig skulle være illusionsmageri, så er det kun, fordi socialdemokratiet vil gøre det til illusionsmageri.

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Jeg forstår, at hr. Wilhelm er lidt skuffet over, at hverken ordføreren eller jeg ville svare. Nu har ordføreren svaret, og jeg vil også gøre ganske få bemærkninger. Sagen er jo, at hr. Wilhelm kender svaret på det spørgsmål, han stiller. Indtil trivialitet har der været en offentlig debat og en debat her i tinget omkring hele spørgsmålet: skiftende flertal eller et fast flertal? Det er altså en meget gammel diskussion. Man kender socialdemokratiets holdning. Den er simpelt hen den, at når man skal lave et temmelig omfattende eller måske meget omfattende økonomisk forlig, hvor der er en lang række ting, der skal gå op i en helhed, da er det ikke holdbart. Da er det i hvert fald utrolig besværligt